

N:o 87.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1902.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om elektriska anläggningar, och till lag om ändrad lydelse af 19 kap. 20 § och 20 kap. 3 § strafflagen.

(Särskilda utskottets n:o 1 utlåtande n:o 1 och memorial n:o 2.)

Till Konungen.

Genom proposition, n:o 9, af den 29 november nästlidet år har Eders Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om elektriska anläggningar.

I fråga om den i berörda lagförslags 4:e § förekommande bestämmelsen om skada å person — hvilken bestämmelse införts i 8:e § af den utaf Riksdagen antagna lagen — föreskrifves, att skadeståndet skall bestämmas enligt de i strafflagen stadgade grunder.

Riksdagen, som likväl icke kunnat undgå att erkänna, det sagda lagrums bestämmelser ej alltid kunna anses tillräckliga eller tillfredsställande, har visserligen för sin del biträdt Eders Kongl. Maj:ts förslag angående skadeståndets bestämmande, men har dock ansett, att en lagändring snarast möjligt bör komma till stånd i syfte att vid skadeståndets bestämmande sådana omständigheter som den skadades förvärfsförmåga, familjens

ekonomiska ställning med flera kunde mera beaktas än för närvarande är fallet; och får Riksdagen med föranledande häraf anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t, efter erforderlig utredning, låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till den lagändring, som må erfordras för att, såvidt angår skadestånd för skada å person i fall, som i denna lag afses, större hänsyn må kunna tagas till den dödades eller skadades förvärfsförmåga, hans familjs ekonomiska förhållanden samt de omständigheter i öfrigt, hvilka äro af beskaffenhet att hafva inflytande på uppskattningen af äskadt skadestånd, och att det skadestånd må, efter omständigheterna, utgå på en gång eller såsom årligt underhåll, äfvensom att, då kroppsskada uppkommit, under skadeståndet skall räknas icke allenast läkarelön och annan dylik kostnad, utan äfven ersättning för hinder i den skadades näring, för sveda och värk, så ock för lyte eller annat stadigvarande men.

Stockholm den 11 maj 1902.

Med undersåtlig vörndnad.